

РЕШЕНИЕ

№ 5145

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 28.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3890** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба подадена от Н. И. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], 259Б, ет. 4, ап. 18 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001429 от 30.03.2022 г. по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП, издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" на СДВР, с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди, че не са налице предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на ПАМ, тъй като притежава валидно СУМПС издадено на 11.05.2016 г. от Обединено кралство Великобритания и е със срок на валидност - 10.05.2026 г. Подробни доводи в тази насока са изложени в жалбата. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Не претендира разноски по делото.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява лично и не се представлява.

Ответната страна – И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор в отдел "Пътна

полиция“ на СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по делото становище, ответникът оспорва жалбата като неоснователна. Направил е възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК за прекомерност на сторените от страна на жалбоподателя разноски, в случай, че такива бъдат претендирани.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 22-4332-001429 от 30.03.2022 г. по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП, издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор в отдел “Пътна полиция“ на СДВР, е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца на собствения на Н. И. Н., мотоциклет Д. Н., с рег. [рег.номер на МПС] .

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 595691 от 23.03.2022 г., че Н. И. Н., като собственик на процесното ППС е управлявал същото с чуждестранно свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца, представляващо нарушение на чл. 162, ал.1 от ЗДвП.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 162, ал.1 от ЗДвП.

Като част от административната преписка ответната страна представя Справка за пътуване на лице - български гражданин, за периода от 01.12.2021 г. до 15.04.2022 г., видно от която в посочения период е влязъл в РБ през ГКПП Капитан А. на 31.03.2022 г.

Жалбоподателят представя копие от притежаваното от него СУМПС издадено от Великобритания на 10.05.2016 г., валидно до 10.05.2026 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват

административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото № 81213-1524 от 09.12.2016 г. на министърът на вътрешните работи и заповед № 513з-1618 от 26.02.2-018 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на ППС е управлявал същото с чуждестранно свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 162, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. За законосъобразността на мярката е от значение обективното наличие на някое от посочените в нормата административни нарушения, установено по съответния ред.

В конкретния случай, видно от фактическото описание на деянието, административният орган е приел наличието на една от хипотезите, визирани в законовата разпоредба, а именно управление на МПС от лице, чието СУМПС не е валидно на територията на РБ или с други думи казано - управление на МПС от водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която

спада управляваното от него превозно средство.

Спорно по делото е дали това чуждестранно национално свидетелство подлежи на признаване в Република България към датата на извършване на проверката, както и дали към момента на извършването ѝ жалбоподателят се е намирал непрекъснато в страната за период от поне три последователни месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Както беше посочено, СУМПС на жалбоподателя е издадено от властите в Обединено кралство Великобритания на 10.05.2016 г., т.е. преди датата на оттеглянето му от Европейския съюз - 01.02.2020 г. и преди изтичане на преходния период, продължил до 31.12.2020 г., през който, съгласно Споразумението за оттеглянето му от ЕС, законодателството на Съюза се прилага изцяло по отношение на и в О. кралство [1]. О. кралство не е член и на Европейското икономическо пространство (ЕИП), което включва държавите-членки на ЕС и трите, членуващи в ЕИП държави от Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ) - И., Л. и Н..

Поради това издаденото на жалбоподателя СУМПС отговаря на формалните изисквания към него, предвидени в Приложение I към Директива 2006/126/ЕО. След изтичането на преходния период обаче, т.е. считано от 01.01.2021 г., законодателството на ЕС занапред не се прилага в отношенията между държавите - членки на Съюза и О. кралство, поради което и предвиденото в чл. 2, § 1 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. относно свидетелства за управление на превозни средства, взаимно признаване на свидетелствата за управление на МПС, издадени от държавите-членки, занапред също не намира приложение. Следователно към датата на извършване на проверката – 23.03.2022 г. подобно взаимно признаване не следва от правото на ЕС. Както правилно поддържа и самият жалбоподател, след приключване на преходния период в отношенията между държавите-членки и Великобритания приложение ще намери В. конвенция за пътното движение от 08.11.1968 г., по която страна са както Република България (от държавите-членки на ЕС само И., К., М. и Испания не са страни по В. конвенция), така и Великобритания [2]. В. конвенция, от своя страна, също установява принципа на взаимно признаване на националните свидетелства за управление на МПС и международните свидетелства за управление на МПС, които са издадени от договарящите държави в съответствие с тази конвенция. Така разпоредбата на чл. 41, § 2, т. "б" и т. "с" от конвенцията предвиждат, че договарящите страни ще признаят всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от

приложение № 6 на настоящата Конвенция ; респ. всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение № 7 на настоящата Конвенция. По делото няма спор, че към датата на извършената му проверка жалбоподателят не е разполагал с международно СУМПС, което да отговаря на изискванията на приложение № 7 към конвенцията.

Спорно е обстоятелството дали чуждестранното национално СУМПС, издадено на жалбоподателя от властите в Обединено кралство Великобритания, което е представил по време на извършването на проверката и за което е установено, че отговаря на изискванията на Приложение I към Директива 2006/126/ЕО, доколкото е издадено по време на преходния период, следващ оттеглянето на О. кралство от ЕС, отговаря същевременно и на изискванията на приложение № 6 към В. конвенция, за да бъде признато то по силата на чл. 41, § 2, т. " b" от същата, респ. по силата на чл. 17, ал. 1, т. 1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. Според последната цитирана разпоредба признаване и подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС се допуска, ако страната, издала съответното свидетелство, е подписала и ратифицирала Конвенцията за движението по пътищата (В., 1968 г.) и свидетелството отговаря на приложение № 6 към конвенцията. От своя страна, чл. 162, ал. 4 от ЗДВП също предвижда, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Следователно, както беше посочено, от решаващо значение е дали СУМПС на жалбоподателя, издадено от властите във Великобритания, отговоря на изискванията на приложение № 6 от В. конвенция за пътното движение от 08.11.1968 г. Съдът намира отговора на този въпрос отрицателен. Изискванията към националното свидетелство за управление, които това приложение поставя, са следните: 1. Националното свидетелство за управление трябва да бъде под формата на документ; 2. Свидетелството се издава на езика или езиците, определени от компетентните органи, които издават или на които е поръчано да издадат този документ; въпреки това на него е написано на френски език "P. de conduire", което може да бъде съпроводено или не с названието на другия език или езици, а също така с името и/или отличителния знак на страната, в която е издадено свидетелството; 3. Надписите на свидетелството са или на латиница или в английски курсив, или ако са на друга азбука, се повтарят и на латиница; 4. В свидетелството в задължителен ред трябва да присъстват следните указания; те са номерирани с цифри от 1 до 11: 1./ Фамилия; 2./ Лично и бащино име 1/3. Дата и място на раждане 2/4. Местожителство 3/5. Орган, издал свидетелството; 6. Дата и място на издаване на свидетелството; 7. Дата на изтичане на действието на свидетелството 4/8. Номер на свидетелството; 9. Подпис и/или печат от органа, издал свидетелството и 10. Подпис на притежателя 5/11. Категория или категории, или подкатегории на превозните средства, за които се отнася това свидетелство, с посочване на датата на издаването на свидетелството и датата на изтичане на действието му за всяка от тези категории.

Към свидетелството за управление трябва да се приложи снимката на притежателя. Националното законодателство определя допълнителните сведения, които се внасят в свидетелството за управление, а също и размера и типа на подвързията.

Съдът констатира, че чуждестранното национално СУМПС на жалбоподателя, издадено от властите във Великобритания, отговаря на изискванията по т. 1, т. 2, изр.първо, т. 3 и т. 4 (без подт. 6, пр.второ и подт. 9) от приложение № 6 към В. конвенция. Същото е под формата на документ, изготвено е на английски език, надписите в него са на латиница, съдържа данни за собственото, бащиното и фамилното име на жалбоподателя, датата и мястото му на раждане, неговият постоянен адрес (според забележка № 3 към приложение № 6 към В. конвенция у поменаването на местожителството дори не е задължително), посочен е органът, който го е издал, дата на неговото издаване, крайният срок на валидност на свидетелството, съдържа се подписът на притежателя му, неговата фотоснимка и категориите, за които се отнася това свидетелство.

Документът обаче не отговаря на изискванията по т. 2, изр.второ, т. 4, подт. 6, пр.второ и подт. 9 от приложение № 6 към В. конвенция. В СУМПС на жалбоподателя липсва обозначаване на документа с названието му на френски език "P. de conduire", което изискване е императивно. Вместо това, наименованието на документа е изписано единствено на английски език - "D. L.", което е само факултативна възможност по т. 2, изр.второ от приложение № 6 към В. конвенция, което не може да замести императивното изискване за изписване наименованието на документа на френски език.

На следващо място, в СУМПС на жалбоподателя не е посочено мястото, където е издаден този документ, което изискване е предвидено в т. 4, подт. 6, пр.второ от приложение № 6 към В. конвенция. Не се съдържа и подпис и/или печат от органа, издал свидетелството, както изисква подт. 9 от приложение № 6 към В. конвенция.

Следователно, доколкото притежаваното от жалбоподателя чуждестранно национално СУМПС не отговаря напълно на формалните изисквания на приложение № 6 към В. конвенция за пътното движение от 08.11.1968 г., то, *per argumentum a contrario* от чл. 41, § 2, т. "b" от същата конвенция, респ. чл. 17, ал. 1, т. 1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г., то не подлежи на признаване от българските власти, натоварени с осигуряване безопасността на движението по пътищата. Щом този документ не подлежи на признаване на територията на страната, то той не може да изпълни и своята основна функция - да удостовери, че жалбоподателят е правоспособен водач за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. Налага се извод, че като е управлявал МПС с чуждестранно национално СУМПС, което не подлежи на признаване на територията на страната, жалбоподателят е осъществил фактическия състав на чл. 171, т. 2а, б. "а", пр.първо от ЗДвП, поради което спрямо него законосъобразно е приложена предвидената в тази норма ПАМ.

Наред с изложеното следва да се посочи, че дори и издаденото от британските власти СУМПС да не подлежи на признаване по гореуказания ред, то управлението на МПС с него представлява нарушение, тъй като към датата на проверката - 23.03.2022 г. е бил изтекъл тримесечния срок по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, считано от последното влизане на жалбоподателя в страната. Видно от представената справка за пътуване на лице е видно, че Н. И. Н. е пътувал и се е прибирал на територията на РБ за периода от 01.12.2021 г. до 15.04.2022 г., като за този период са отразени четири пътувания, първото от които е от 25.03.2022 г. Независимо от това и доколкото след 01.07.2007 г., лицата, ползващи се от правото на свободно движение, включително българските граждани, съгласно правото на ЕС, не подлежат на задължителна проверка в АИС "Граничен контрол", поради което във фонда не се

съдържат изчерпателни данни за всички пътувания на тази категория лица и МПС. Жалбоподателят не е ангажирал други писмени или гласни доказателства (свидетелски показания, резервации в хотели, самолетни билети и др. подобни), чрез които да установи, че за спорния период от 3 месеца преди датата на извършване на проверката е излизал и влизал в страната като по този начин е прекъсвал този тримесечен период.

Освен на материалния закон, оспореният административен акт съответства и на целите по чл. 22 от ЗАНН, както и на специалната цел, за която се прилагат принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП - за да се осигури безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на Н. И. Н. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], [жк], 259Б, ет. 4, ап. 18 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001429 от 30.03.2022 г. по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП, издадена от И. В. Й. на длъжност полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" на СДВР, с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: